

طاهر فرزند محمد امین خواجه شیخ الاسلام ، - ۱۳۰۷ ق ، شاعر
ازیک . مادرش از بزرگ زادگان ده بیدی بود . وی نابینای مادرزاد
بود . به همین سبب ضریر تخلص می کرد . درباره نابینایی اش
چنین سروده است : «بس که دلگیر است طرز صحبت اهل
جهان - از ازل دانسته چشم خویش پوشیدم از آن .» ضریر حافظ
قرآن بود و بیشتر اشعار شاعران گذشته را از بر می خواند و اکثر
متون عقاید اصلیه و مسائل فرعیه را چون سوره فاتحه در خزانه
حافظه محفوظ نموده . « تذکره الشعراء محترم ، ۲۱۴) . او
شاعری توانا بود و غزل را به فارسی و ترکی نیکو می سرود .
ادیبان و شاعران را در خانه اش گرد می آورد و با آنها برای
شعرخوانی انجمن می کرد . او شمس الدین مخدوم شاهین را به
فرزندگی پذیرفت و در پرورش او کوشش بسیار کرد . شاهین در
تحفه دوستان خود او را بسیار ستوده است . نمونه ای از مدح او
است : «خدا را چه سحر است تقریر او - که اعجاز غیبی است در
زیر او / تخلص به شعرش از آن شد ضریر - که نادیده سو
می کشید از خمیر .» نمونه ای از غزل ضریر در جنگی به شماره
۳۳۰۰ در کتابخانه آکادمی علوم تاجیکستان نگه داری می شود .

از سروده های او است : «عصا به موسم پیری از آن به دست
نگیرم - که پیش پیش رود یک قدم به سوی تو از من .»

منابع : تحفه الاحیاب ، ۱۲۲ ؛ تذکار اشعار ، ۳۲۱ - ۳۲۲

تذکره الشعراء محترم ، ۲۱۳ - ۲۱۴ ؛ فهرست دست نویس های شرقی

فرهنگستان علوم تاجیکستان ، ۱۵۳۴/۲ ؛ نمونه ادبیات تاجیک ، ۳۹۶ -